

En defensa del teatre infantil

És urgent que formi part de les programacions dels grans equipaments públics del país

Des de 1994 defensem la idea que els nens i nenes també tenen dret a gaudir d'espectacles de màxima qualitat." Nascuda a Lleida, Zum-Zum és una de les companyies de teatre infantil més importants de Catalunya. El 2019 van guanyar el Premi de la Crítica al millor espectacle familiar amb l'espectacle *Polzet*, però si amb la pandèmia la cultura ha estat la primera a rebre, asseguruen que el teatre infantil ha rebut el doble. Amb tots els espectacles anul·lats, el seu director artístic, Ramon Molins, en 14 punts, ens recorda quina és l'essència i la importància d'aquest ofici.

Vídeo: <https://www.youtube.com/watch?v=ZzU1I5yrM38>

1. Fa trenta anys, per casualitat, vaig posar-me de peus a la galleda del teatre infantil i, per decisió pròpia, vaig triar quedar-m'hi. Hi he trobat creativitat, ganes de transformació, compromís social, estètic... ganes de fer les coses bé. No està considerat d'alt *standing*, però és divertit, inspirador, transformador: imprescindible.

2. M'agrada fer espectacles que plantegin més preguntes que respostes. No entenc la mania dels adults d'ensenyar, instruir i alfabetitzar els nens i nenes a través dels espectacles.

3. M'encanta la frase d'Aristòtil, quan, parlant de teatre, deia: "Per convèncer, s'ha de commoure", això és el que perseguim. Convèncer els espectadors i espectadores a través del riure, de l'acció, utilitzant la tecnologia o l'arquitectura teatral més bàsica, amb conflictes, amb dosis de por, de poesia, amb la paraula, el gest... tot al servei d'establir un canal de comunicació amb tots aquells que cada dia trien ocupar un lloc entre el públic.

4. L'any 2008, estàvem al Teatre Regina de Barcelona fent *El Geperut de Notre-Dame* i un dissabte, a la cua del teatre, vam veure una nena que durant la setmana havia vingut amb la seva escola i l'havíem fet sortir a la funció. M'hi vaig apropar: "Escolta, tu ja l'has vist, eh?" i em va respondre: "Sí, em va agradar molt i ara porto els meus pares perquè vull que també la vegin". Vaig pensar que havia triat bé la meva feina.

5. És veritat que a molts de tant en tant ens agrada menjar-nos un frànkfurt, una pizza o una hamburguesa en un lloc de menjar ràpid, però hem d'evitar que el *fast food* teatral formi part de la nostra dieta bàsica cultural.

6. És bonic fer el bolo 923 d'un espectacle, suar a l'escenari dient les mateixes frases i resseguint la mateixa estructura d'espectacle que les altres 922 ocasions i que al final, quan som al camerino amb la Begonya, amb qui he compartit escenari, em digui: "Ostres, per què no fem més aquest espectacle?"

7. Flipo quan a una entrega de premis teatrals, els presentadors televisius, un cop s'ha entregat el guardó al millor infantil, diuen: "Ara passem als premis de veritat", penso: "Quanta feina ens queda per fer". I alhora: "Pobre, no deu haver tingut l'oportunitat de veure gaire teatre infantil".

8. Trio els nens i nenes com a públic: no necessiten entendre el teatre sinó gaudir-lo.

9. És emocionant trobar-nos de matinada fins a cinc companyies a l'àrea de servei del Bruc fent un tallat amb els ulls plens de lleganyes i els dipòsits de les furgonetes plens de gasoil per representar els nostres espectacles arreu del territori.

10. Desitjo que els nostres espectacles deixin petites empremtes als nens i nenes que ens venen a veure: records, vivències, emocions que els acompanyin per sempre. No pretenc canviar-los vida, això ja ho faran ells i elles.

11. En vint-i-cinc anys Zum-Zum ha tingut cinc furgonetes amb què hem fet més d'un milió i mig de quilòmetres: podríem anar quatre vegades a la lluna o a banyar-nos a les platges de Mònaco més de mil caps de setmana.

12. Encara que sembli mentida, és habitual actuar amb un dit del peu trencat, amb vomiteres per un embaràs complicat, bufant un xiulet perquè no tens veu i no pots dir ni piu o sortint rígid com el Mazinguer Z perquè tens un pinçament. El compromís amb el nostre públic és total i aquestes situacions formen part del més quotidià de les nostres companyies.

13. És bàsic que entre tots aconseguim posar els nens i nenes a l'epicentre del debat actual, de la realitat i de les reivindicacions culturals del nostre país.

14. Us imagineu portar un nen o una nena a les urgències d'un hospital i que us diguessin: "No, nosaltres el que és infantil no ho toquem"? És urgent que el teatre infantil formi part de les programacions dels grans equipaments públics del país, no com una quota ni de forma anecdòtica: és un dret fonamental.

V?deo: <https://www.youtube.com/watch?v=gwkWVCepltc>